

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמןניצחון הרוח
על החומר

אהרן דנציגר

במסגרת שירותי הצבאי, שירתי בסיירת צנחנים. אחרי מלחמת ששת הימים, שררה מתיחות רבה לאורך הגבול המצרי. באמצע שנת תשכ"ט (1969) הודיעו המצרים על ביטול הסכם הפסקת האש ופתחו בסדרת מתקפות על מוצבי צה"ל, ובעקבות כך החלה מלחמת ההתשה. בשנת תשל"ל (1970) השתתפתי באחת הפעולות המפורסמות שהובילו לסיימה של מלחמה זו, 'מבצע רודוס' - מתקפה על בסיס של הקומנדו המצרי באי שדואן במטרה לתפוס שבויים מצריים לצורך חילופי שבויים. המבצע היה מוצלח והשיג את מטרותיו, אך במהלך הקרבות נהרגו שלושה מחיילנו, ושבעה נפצעו, ואני ביניהם. נפצעתי תוך כדי ניסיון לסייע בחילוץ של אחד ההרוגים ושל שניים מחבריי שנפצעו, וכתוצאה מהפציעה נקטעה רגלי.

הליך השיקום שלי, כמו של פצועים אחרים, כלל פעילות גופנית וספורטיבית רבה, ובמסגרת זו יצאנו גם להשתתף בתחרויות שונות. בשנת תשל"ו (1976) נסעה נבחרת הכדורעף שבה שיחקתי עם משלחת של ספורטאים נכים מישראל להשתתף במשחקים הפראלימפיים (אולימפיאדת הנכים) שהתקיימו בטורונטו.

בדרך חזור עצרה המשלחת בניו יורק, ומזכיר ארגון נכי צה"ל, יוסף לאוטנברג, ארגן לנו פגישה עם הרבי מליובאוויטש. כבר עם הגיענו באוטובוסים למרכז של תנועת חב"ד בניו יורק, חשנו בהמולה ובהתרגשות הגדולה של החסידים לקראת בואה של המשלחת למפגש עם הרבי. הושיבו אותנו באולם בית הכנסת גדול, וכל מי שלא היה קשור ישירות למשלחת שלנו התבקש להתפנות מהאולם. כמו כן, הגיעה בקשה ממזכירות הרבי שאנחנו נשב בצורה יותר מרווחת כדי שהרבי יוכל לעבור בינינו ולשוחח אישית עם כל אחד.

בתחילה קיבל את פנינו חסיד בשם הרב איצ'קע גזנבורג בדברי רקע והסבר קצרים לקראת הפגישה עם הרבי, והכניס אותנו לאווירה עם שירים חסידיים מוכרים. הוא גם אמר היה לשמש כמתורגמן ולתרגם את דברי הרבי עבורנו מידיש לעברית, אך לבסוף התברר שהרבי מתכוון לחרוג מהרגלו, ולשוחח איתנו בעברית. תוך כדי השירה הופיע לפתע הרבי

ועלה על הבימה לשאת דברים, ובאולם הושלך הס ושררה אווירה של חרדת קודש.

תחילה היה לנו קצת קשה להבין את העברית של הרבי, שהייתה עם מבטא אידי ועם הטעמה מלעיל, אבל ההתרשמות הייתה שעומד לפנינו אדם מיוחד מאוד, והייתה תחושה מיוחדת של התעלות. המסר המרכזי של הרבי היה שאנחנו גיבורים וחזקים, ושהפציעות שעמנו אנחנו מתמודדים מוכיחות שניתנו לנו כוחות מיוחדים מעבר לאלו של כל אדם רגיל. לכן הוא הציע שבמקום 'נכים' ראוי לקרוא לנו 'מצוינים'.

בין היתר הרבי אמר שביטחון כפשוטו, בגשמיות, קשור גם במידת הביטחון ברוחניות, ולכן, כדי לחזק את הביטחון של עם ישראל בגשמיות הוא מבקש מאתנו לדייק שיהיו מזוזות בדוקות וכשרות בפתחי הבתים שלנו. הוא הוסיף והתבטא שלכבוד גדול ייחשב לו אם נסכים לקבל מבאי כוחו בארץ ישראל סיוע בבדיקת המזוזות ובהתקנת מזוזות כשרות במידת הצורך. הייתי אז סטודנט לרפואה באוניברסיטת באר שבע והתגוררתי במעונות הסטודנטים שם, ואכן הגיע חסיד

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, 'תמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

הייתי אז בחור צעיר, בשנות העשרים לחיי, אבל עם השנים ככל שהלכתי והתברגתי התחלתי לעכל את משמעותו של אותו אירוע ולהבין את גודל הזכות שהייתה לי לפגוש את הרבי וללחוץ את ידו. אני מרגיש שאת הכוחות ואת הברכה שהרבי העניק לי אז באותה לחיצת יד, אני ממשיך להעביר הלאה אל אלפי המטופלים שלי, ושהיא מסייעת לי לרפא אותם.

בעקבות הפציעה שלי החלטתי להתמחות באורתופדיה. אני בדרך כלל לא מספר למטופלים שלי על הפציעה האישית שלי, אבל כשאני רואה שהם לוקחים מאוד קשה את הפציעה שלהם, אני מספר להם שאם אני, עם שבעים אחוזי נכות, הצלחתי להשתקם ולהגיע לאן שהגעתי ולעשות כל דבר, אז וודאי שגם הם מסוגלים. זה בעצם המסר שהרבי העביר לנו, שהיכולת טמונה באדם, ועליו רק לגלות את הכוחות שניתנו לו.

ההשראה שקיבלתי מהמסרים שהעביר לנו הרבי, הניע אותי להיות בין מקימי עמותת 'אתגרים', שצמחה היום לארגון גדול מאוד המסייע לנכים ולבעלי מוגבלויות שונות, מבוגרים וילדים, להתחזק ולהשתקם באמצעות פעילות גופנית ספורטיבית.

הרבי פתח לנו את הדלת וקירב אותנו בצורה כל כך מיוחדת, וכשיצאנו מהפגישה איתו חשנו כולנו מין התעלות שכזו. גם היום, כעבור ארבעים וחמש שנה, הזיכרון של הפגישה המדהימה הזו ממשיך ללוות אותי, כמו גם המסרים שלקחתי ממנה להמשך החיים שלי.

ד"ר אהרן דנציגר הוא רופא בכיר במרכז הרפואי הדסה בתחום כירורגיה אורתופדית. הוא השתתף בארבע משחקים פראלימפיים בענפי ספורט שונים, וזכה בארבע מדליות זהב. הוא רואיין בביתו שבירושלים בחודש אדר תש"פ (2020).

בשליחות הרבי והתקין לי שם מזוזה. אגב, מאז אנחנו דואגים שבכל דירה שאליה אנחנו עוברים תהיה מזוזה כשרה בפתח. בסיום דבריו, ירד הרבי מהבימה והחל לעבור בין הנאספים. הוא עבר לאט לאט בין השורות בליווי מזכיריו, והקדיש זמן לכל אחד מאתנו - לחץ יד, האזין בסבלנות ושוחח עם כל אחד, ואף העניק שטר של דולר לשליחות מצווה. השלווה והניחותא שהרבי הקרין, החיוך ומאור הפנים שהראה, כל אלו הפכו את חוויית המפגש איתו למשהו כובש ומרטיט. ידענו שהרבי אדם עסוק מאוד, ושפונים אליו מכל רחבי העולם, והנה פתאום הוא מקדיש לנו את כל הזמן שבעולם. גם אל קבוצת הנשים שהיו במשלחת, שישבו בצד בנפרד, ניגש הרבי, שוחח עמן, העניק להן דולר ובריך אותן.

מצוייני צה"ל בשירה לקראת כניסת הרבי לבית המדרש, בעת ביקורם במרכז חב"ד העולמי, 770 איסטרן פארקווי, ברוקלין, ניו יורק.

כשהרבי הגיע אלי ולחץ את ידי, אמרתי לו שאני בכלל בריא לגמרי, ושבעצם אני לא באמת שייך לכאן. אמנם אני קטוע רגל, אבל היה לי ברור הרעיון - שעליו גם הרבי דיבר - של ניצחון הרוח על החומר. הרבי חיך חיוך רחב, והעניק לי דולר. את הדולר הזה אני מייקר עד היום הזה.

בתור יליד קיבוץ גלאון של תנועת השומר הצעיר, גדלתי והתחנכתי באווירה רחוקה ומנותקת לחלוטין מהדת. הקשר היחיד לדת ולדתיים היה כאשר פעם אחת תפס אותי חסיד עם כיפה וזקן בתחנה המרכזית הישנה בתל אביב וכרך סביב הזרוע השמאלית שלי ועל ראשי רצועות של תפילין. המפגש עם הרבי עשה עלי רושם עמוק, וחולל בי מהפך של ממש. הגישה האוהבת והמקרבת, של הדגשת הנקודה המשותפת והמאחדת בין כל יהודי באשר הוא, גרמה לי להתחבר בצורה מאוד משמעותית אל המסורת היהודית ואל הדת.

גם היום כשאני נוסע למקומות שונים בעולם ופוגש את שליחיו הרבים הפזורים ברחבי תבל, אני מתרשם כל פעם מחדש מאותה רוח של הרבי, שגורמת להם לעזוב את משפחתם ואת הסביבה הטבעית שלהם, ולנסוע לפינות הכי נידחות. זו תופעה שאין לה אח ורע אצל אף תנועה יהודית אחרת.

מוחפץ ומתופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות ט"ל 1777-03-373

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ו (1955) — הרבי שלח מכתבים למנהלי ישיבת חב"ד בברינואה, צרפת, בהם הוא מזרז ומפציר בהם לעשות כל מאמץ כדי לפעול בקרב היהודים יוצאי מרוקו, לחכנם בישיבתם בדרך החסידות, כדי שבבוא העת כשישובו לשם יוכלו הם לסייע בחיזוק היהדות במדינה כולה, ובקרב היהודים יוצאי מדינות ספרד בכלל. ב' באייר

1 אגרות קודש, כרך יא. עמ' נה

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונום.

MY ENCOUNTER with the REBBE

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי THE JEM FOUNDATION ואתה תצוה... להעלות נר תמיד